

JULENISSENE I SVERIGE er blitt en forfulgt minoritetsgruppe. Svensk TV og presse gir denne forfølgelsen rikelig plass. Nordmenn lever fremdeles i den illusjon at det finnes «en snill gammel nisse» som vi med åpne armer ønsker velkommen ved disse tider. Men — som vanlig — er vi langt etter vårt broderfolk. De har oppdaget at det finnes ikke én gammel snill nisse igjen. En gammel skjegget luring er han. En fargeledd lakei for det kapitalistiske system.

Det er unge menn og kvinner som uforferdet har tatt kampen opp mot dette nisseveldet som de mener symboliserer kommersialiseringen av den kristne høytid.

Julen koster svenskene ca. to og en halv milliard svenske kroner. Staten tjener 125 millioner svenske kroner på brennevinet som selges ved juletider. Sveriges u-hjelp beløper seg for tiden til 400 millioner kroner på et helt år. De unge følger det er noe galt med prioriteringen og målsettingen. De protesterer og revolterer. Forøvrig legger det svenske folk på seg sammenlagt 4 millioner kilo i løpet av julen, viser statistikken. (Det er godt det ikke finnes noen statistikk over hva nordmennene legger på seg!)

Denne «Alternativ Jul»-kampanjen fyller side opp og side ned i Stockholms dagspresse. Men der er andre ting som vekker større oppmerksomhet.

Den 17. desember samles alle Sveriges fylkers politisjefer og alle de større byers politimestere til «krisråd». Med dem møter samtlige spesialenheter som bekjemper legemiddelmisbruk. Det skal legges planer for politiets generalangrep

mot den truende narkotikasituasjonen. «En av de største innsatser som politiet noen gang har gjort,» skriver Expressen. «Knarkhandel er mord» er overskriften i en annen Stockholms-avis. (Knark = narkotika).

«Slå til hårdt, herr Statsråd — slå til kvikt mot disse dødens grossister,» blir det sagt i Riksdagen, Hvem man enn snakker med, er de dypt bekymret for denne narkotika-epidemi som sprer seg med eksplosiv fart.

Rikspolisjefen Carl Persson kan også fortelle at forbrytelser i Sverige er gått opp med 16 pst på ett år — den største økning i landets historie.

En av provoderne i Sverige, Susanne Vesting (16 år), sa for ikke lenge siden, «Kjære samfunn, vi er overbevist om din råttenhet og vi tenker ikke lenger å hjelpe deg med å gå til grunne, det klarer du så bra selv...»

ALLIKEVEL ER DETTE ikke noe riktig bilde av Sverige i dag. Man faller lett for fristelsen å konsentrere seg om de, moralske og ideologiske kviser på et fremdeles rød-musset og charmerende ansikt.

Sverige er et dynamisk land med skarer av førsteklases ungdom. Men ungdommen er i stort behov av en målsetting utover velferden. De er panisk redde for å drukne en stille død i grøftafatet. Istedenfor å rekke dem en hjelpende hånd, kla-

sker den eldre generasjon velmenende enda et stort smørøye over dem. Mer velferd.

I disse dager avslutter den svenske riksdag sin høsttermin. 63 riksdagsmenn forlater Riksdagen for godt. Det er en sjelden stor avgang. Noen slutter p.g.a. høy alder, endel p.g.a. siste valg.

Dickson har mer enn en gang brutt lanse med Stellan Arvedson i Riksdagen. Dickson står for Moralsk Opprustning. Men Arvedsson og Dickson er gode venner.

EN NY GENERASJON riksdagsmenn rykker ved nyttår inn og overtar plassene til de 63 som går.

Av Einar Engebretsen

En av de mer kjente figurer som avslutter sin virksomhet i Riksdagen er Stellan Arvedsson. Han er kjent som den fremste forkjemper for den radikale omlegning av svensk grunnskole. Kristne pedagoger betrakter ham som et ideologisk troll. Han var forøvrig en av de få svensker som var medlem av den norske Mot Dag-bevegelsen. Han har også vært formann for den svenske forfatterforening i femten år.

En annen kjent og markant profil som slutter i Riksdagen etter 28 år er kammerherre James Dickson. Han var en av de 97 svensker som i april 1940 krysset grensen til Norge og meldte seg frivillig til den norske hær. Dette skjedde noen få dager etter han var kommet tilbake som frivillig fra Finlandskrigene.

Hvilke idéer og verdier bringer de med seg? Det vil det kommende året besvare.

For noen dager siden besluttet Riksdagen at ekteskapsalderen skal senkes fra 21 til 18 år for menn (som den jo allerede er for kvinner) — slik at man da kan gifte seg uten foreldrenes samtykke.

Omtrent samtidig ble kristendoms-kunnskap i grunnskolen forandret til å hete religionskunnskap. Intense brytninger omkring verdier og livssyn gir seg utslag hver dag.

Det er en større og større reaksjon mot ensidigheten i TV og en stor del av pressen. I sin bok «Kärlek 72» av lektor Sune Lyxell, som går til angrep på «råttenheten og hedenskapen», leser man, «A ta fatt på løgnen i Expressen (Stockholms-avisen), er som å plukke vegg-

lus ut av et gammelt møbel — løgnen er en del av dets vesen».

Dette er allikevel nærmest for et kompliment å regne mot hva Expressen kan fortelle om Lyxells bok!

Boken annonseres her i disse dager, blant annet med en uttalelse av vår egen statsråd Bondevik. «Boken er et vekkelserop, ikke bare for Sverige, men hele Norden — ikke minst for Norge».

SELV TROR JEG AT trette og defaitistiske kristne eller såkalte «bra» mennesker, er en større fare for Sveriges fremtid enn en håndfull aggressive kulturradikale. Kirken er i sannhet ingen brennende fakkell, selv om den slår gnister enkelte steder.

Dette spørsmålet er også berørt i en film som nettopp har hatt sin Europa-première i Stockholm — «Fiskerens sko», bygget på Morris Wests roman, «The Shoes of the Fisherman» (som er solgt i 7 millioner eksemplarer på 13 forskjellige språk). Anthony Quinn spiller Paven, som et sted i filmen forplikter hele Kirkens rikdommer og eiendommer til å besvare hungersnøden i verden. En revolusjonær Pave, som utfordrer og forandrer tenkningen i Moskva og Peking og setter den vestlige verden på hodet. Kinoen var pakk full av unge mennesker da jeg besøkte den.

«En kommunist i Pavens sko» sier Svenska Dagbladet om filmen.

«En Wagner-opera bearbejdet av MRA» er Dagens Nyheters reaksjon.

Olof Lagercrantz, som er sjefredaktør i Dagens Nyheter (Sveriges mektigste avis), ser ikke optimistisk på verden. I sin omtale av Anthony Samsons bok «Den nya europeerna» (nu oversatt og til salgs i de svenske bokhandler for sv. kr 54,-) skriver Lagercrantz i sin leder 10. desember: «För min del har jag de senare åren kommit att se mot framtiden utan hopp. Maktkoncentrationen i den rika världen synes mig alltför stor. Det ständigt växande lagret av vätebomber kommer ej att ligga oanvänt...»

Lagercrantz sier i samme artikkel: «Ideologierna är inte döda utan livskraftigare än någonsin». Samtidig med dette reiser Dagens Nyheters tidligere sjefredaktør, Herbert Tingsten, omkring og holder foredrag om «Ideologiene som alle er døde».

DET ER IKKE lett for svensk ungdom å orientere seg i alt dette. Noen flykter inn i narkotiaens uvirkelige verden. At utryddelsen av julenissene vil legge grunnlaget for en ny tidsalder er det vel neppe noen som virkelig tror. Men ungdommen i sin helhet aksepterer ikke tanken på «en fremtid uten håp». Mange av dem har sagt i TV og presse: «Vi er trette på kjas og stas. Vi vil se mer av den kristne høytids enkle og virkelige kjerne.»

Om noen dager senker julehelgen seg over Stor-Sockholms en million innbyggere — og julenisser.